

PETRKLÍČ

Handwritten text in a stylized, cursive script, possibly representing a signature or a specific form of handwriting, arranged in a curved path.

Milí bratři a sestry!

Otec biskup Mons. Pavel Konzbul dne 1. dubna 2023 schválil nové stanovy pro pastorační rady farností (PRF) brněnské diecéze, a to v souladu s kán. 536 *Kodexu kanonického práva* a s instrukcí *Pastorační konverze farního společenství ve službách evangelizačního poslání církve*, kterou vydala dne 20. června 2020 Kongregace pro kněze. Už z názvu zmíněné instrukce je zřejmé, že činnost farních pastoračních rad má přispívat k takové proměně farností, díky níž evangelizační poslání křesťanů se bude realizovat uvědoměleji a s nebývalou vitalitou. Pastorační rada podporuje farníky, aby z titulu svého křtu a biřmování sdíleli spoluzodpovědnost za dobrou správu farního společenství, vnímali potřeby života ve farnosti a navrhuje k tomu potřebné kroky.

V naší farnosti proběhly volby do nové pastorační rady v neděli 1. října 2023 po všech bohoslužbách. Z jedenácti Vámi navržených kandidátů jsme volili 8 členů pastorační rady. Zvolili jste tyto členy: Milan Císař (128 hlasů), Marek Motyčka (97 hlasů), Anna Drahovská (91 hlasů), Jakub Planer (84 hlasů), Romana Helanová (82 hlasů), Veronika Planerová (71 hlasů), Eva Ryšavá (67 hlasů) a Eva Fialová (61 hlasů). Kromě Vámi zvolených členů mohu jako farář podle čl. 3 § 9 Stanov PRF jmenovat další členy pastorační rady. Po zvážení situace v naší farnosti jsem se rozhodl jmenovat Martina Strašáka, protože je ve spojení s Komunitou Emmanuel, působící v naší farnosti (viz čl. 2 § 1b Stanov PRF), a Barboru Jordanovu, aby i obec Česká byla zastoupena alespoň jedním členem (analogicky k požadavku čl. 3 § 9 Stanov PRF). Obec Jinačovice v této pastorační radě farnosti nebude zastoupena, kontakt s obcí bude mimo jiné zajišťovat členka ekonomické rady farnosti Ing. Libuše Dvořáčková.

S vědomím, že primárním posláním farních pastoračních rad je napomáhat realizaci našeho povolání ke svatosti a k evangelizaci, vyprošuji Vám všem odvahu poslechnout Boží výzvy a nechat se vést po jeho stezkách.

P. Jaroslav Filka

O farnosti a víře

Rozhovor s panem Petrem Vodkou

Česká republika je evropskou zemí s druhým nejnižším podílem občanů hlásících se k nějaké náboženské organizaci (22% podle sčítání lidu a domů v roce 2021). Největší zastoupení měla římskokatolická církev (cca 9%), dlouhodobě se však potýká s ubývajícím počtem věřících i duchovních. Na toto téma ve vztahu k naší farnosti jsem hovořila s panem Petrem Vodkou.

V čem spatřujete hlavní důvody stagnujícího zájmu společnosti o víru?

Nedělal bych úplné rovnítko mezi tím, kolik občanů se přihlásí při sčítání lidu ke konkrétní církvi či náboženské společnosti a tím, kolik občanů má zájem o víru. Odpovědi na otázku příslušností k církvi jsou v dotaznících dobrovolné a z různých důvodů se odpovědí na tyto otázky nemusí krýt se skutečností. I když není ideální, že řada věřících, a to i katolíků, nechodí pravidelně do kostelů, neznamená to, že by o víru neměli zájem. To, jaký je poměr společnosti k církvi má své historické příčiny. Je ovlivněn nejen vývojem po zániku Rakousko-uherské monarchie, ale především vzdělávacím systémem mezi lety 1948-1989. Jestliže se tehdejšími vládcům něco skutečně „podařilo“, tak to bylo odtržení lidí od půdy a od církve. Ke škodě věci se nepodařilo velké části společnosti tento neblahý vliv ze sebe setřást.

Myslíte si, že by pomohla proměna církve?

Nemyslím si, že je namístě hovořit o potřebě zásadní proměny církve. Rád bych připomenul, že církev je společenstvím všech pokřtěných osob a takto je důležité ji vnímat. Z toho pak vyplývá, že církev bude taková, jací budeme my všichni, kteří k ní patříme. Takovéto vnímání církve se ve společnosti nedaří prosadit, a v tom bych viděl prostor pro lepší po-

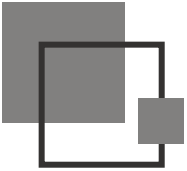
chopení role církve ve společnosti.

Co je na naší kuřimské farnosti unikátního, kam si myslíte, že by naše farnost mohla směřovat? Jakou by mohla mít vizi?

Kladně vnímám, že si zde každý může najít místo, které mu vyhovuje. Já například souzním s prostředím nedělní ranní mše, ale současně mně dělá radost, jaké množství mladých lidí dochází na hrubou a radostně si zde muzicírují a snaží se dělat mši přitažlivou i pro děti. A protože tam, kde jsou mladí lidé a děti je i naděje, vidím to s naší farností pozitivně. Jak se to projeví v budoucnu nevím. Větší kostel asi jen tak rychle potřebovat nebudeme. Ale aniž bych chtěl dělat panu faráři vrásky na čele, třeba se v našem kostele časem dočkáme i tří nedělních mší. To je myslím dobrá vize do naší společné budoucnosti.

Jak by mohla současné farníky povzbudit ke svému osobnímu růstu v otázkách víry a ochotě podílet se na rozvoji farnosti?

Musím se přiznat, že bych sám potřeboval poradit, jak pracovat na osobním růstu v otázkách víry a jak si uspořádat své věci tak, abych měl prostor podílet se na rozvoji farnosti. Náš pan farář je velmi vstřícný a je nemalou oporou pro nás farníky. Vše ostatní už je na každém z nás, jak využijeme možnosti, které nám církev a její učení nabízí.

Kde má naše farnost rezervy?

O rezervách bych si nedovolil hovořit. Pravdou je, že když přijdu v neděli na mši na jižní Moravu či na Vysočinu, řekl bych, že je tam nedělní bohoslužba pojmána zúčastněnými s menší všedností a slavnostněji. Možná je to jen zdání, ale možná i důvod k zamyšlení. Pořízení nových kancionálů štědrým dárcem mně udělalo radost opravdu mimořádnou, abych nebyl úplně nespravedlivý.

Čím a jakým způsobem oslovit a přitáhnout „hledající“?

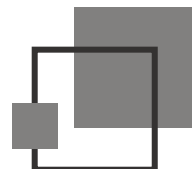
Řekl bych, že k Bohu i církvi si musí každý najít cestu sám, i když bez pomoci lásky boží a jejich nejrůznějších projevů by to nešlo. Určitě bych se obával přepjatého aktivismu, jak jej můžeme vidět u některých jiných církví. Jistě je dobré se před přicházejícími neuzavírat a snažit se o vlídnost a otevřenost. Přece jen si dovedu představit svírající pocity nově

přicházejících, plných neodůvodněných obav z nepřijetí v novém prostředí. Naš vlídný úsměv, pomoc a dobré rady jsou v takových situacích k nezaplacení. Nejednou jsem slyšel, jak jsou v různých farnostech odmítáni žadatelé o křest dítěte či udělení svátosti manželství. Víím, že jsou na to různé názory, ale myslím, že jsou to vhodné okamžiky k navázání kontaktu a jeho rozvíjení ve formě přípravy a zasvěcení do života církve než odpověď v podobě automatického ano nebo kategorického ne.

Co byste popřál naší farnosti?

Naší farnosti bych popřál, aby nás více přibývalo, než ubývalo. A abychom se na sebe dokázali stále usmívat a těšit se tak, jak nám to jde při pozdravení pokoje. Přěji pokoj a lásku nám všem.

Dáša

Psáno v norském Bergenu.

Proměňme naši farnost!

Text, jenž právě čtete, promýšlí pozoruhodné podněty knihy *Proměna farnosti* katolického kněze Jamese Mallona. Není ovšem recenzí, ale povzbuzením a vyzváním k přeměně. Přeměně farního společenství, ve kterém žijeme a jež tvoříme.

Církevní krize identity – naše krize

Naše církve se ocitá v krizi. Tou nejhlubší je krize identity, to ona plodí všechny ostatní (v porovnání s ní drobné) problémy. Tato naše nesnáze spočívá ve skutečnosti, že jsme se oddálili hlavnímu poslání církve, totiž evangelizaci a misii. Misii můžeme a máme provádět v našich každodenních životech, nemusíme kvůli ní navštívit coby dobrovolníci rozvojovou zemi. Mallon píše: „Jsme povoláni, abychom šli.“ Abychom se vydali na cestu, vyšli ze sebe. Jsme vyzváni k tomu, abychom opakovaně překračovali hranice nás samých, abychom vyšli ze svého pohodlí a s láskou se zajímali o druhé. Církve má být apoštolskou, misijní – zde by mělo být její těžiště, to je ona kýžená, skutečná identita. „Učedníci se nakonec musejí stát apoštoly,“ zdůrazňuje autor. Ilustruje to na následujícím příkladu: církve je jako autobus mající za úkol odněkud někam dojet. Dnes však často stojí nečinně zaparkovaný, pasažéři jej obdivují či kritizují a všemožnými způsoby udržují – přitom je třeba do něj nasednout a vyjet!

Proměna církve odspodu – začít ve farnosti

K takové proměně je zapotřebí podívat se na sebe. Nejen na svůj vlastní život, svou rodinu, ale i na celou farnost. Vždyť právě

toto společenství by mělo živě a srdečně přitahovat svou spiritualitou a vzájemnou blízkostí! Mallon uvádí jako první důležitý krok všimnout si toho, o čem se ve farnosti hovoří. „Tím odhalíte hodnoty, které farnost vyznává,“ vysvětluje.

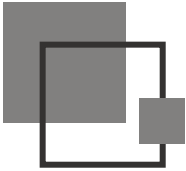
Zamyslet se nad našimi hodnotami

Aby to bylo jasné – cílem není měnit teologii (nauku) církve. Ale prožívání. Skutečně prožíváme v radosti a úžasu společenství Kristových přátel? Mallon nás vyzývá, abychom proměňovali hodnoty, jimiž žijeme, nejen ty, k nimž se hlásíme.

K takovéto proměně farnosti nabízí přijetí deseti hodnot, poukazujících na zdravé a rostoucí církevní společenství. Tyto hodnoty v knize rozebírá a neustále čtenáře povzbuzuje k jejich aktivnímu probouzení. Některé z těchto hodnot vyzdvihnu a pokusím se představit ve světle naší kuřimské farnosti.

Utuzit a zkultivovat naše společenství

Naše těžiště by mělo ležet v našem farním společenství. A to v tom smyslu, že bychom si měli důvěřovat, opírat se jeden o druhého, a tím tvořit příjemné prostředí nejen pro nás, ale také pro ty zevnějšku. Máme se oprostít od mantry „Do toho mi přeci nic není!“ Ne, máme se s láskou vztahovat k radostem i starostem druhých. Když se někomu ve farnosti zjevně přihodilo něco zlého, měli bychom se ho citlivě ujmout, láskyplně se zajímat o to, co se děje. Obdobně bychom se měli starat o nově příchozího (a to ideálně již v samotném kostele!) – pozvat jej do kavárny, seznámit s druhý-

mi, případně fungováním celého společenství.

Najít lídry, zapojovat se dle svých obdarování

Téměř veškeré další hodnoty se společenství bytostně týkají. Mallon v této souvislosti upozorňuje na jinou, možná méně patrnou krizi uchvacující církev – krizi vůdcovství. Mnozí žijí v představě, že kněz má ve farnosti zastávat veškeré stěžejní funkce, že má být duchovním správcem, psychologem, předním administrátorem i organizátorem. Autor nás vyzývá k rozdělování vůdcovských i jiných úloh – kněz má být především duchovním průvodcem, ostatní záležitosti mohou stát na ramenou farníků. Rozděluje pravomoci i odpovědnost jednotlivých činností ve farnosti. Pro vůdcovské pozice zároveň platí – sdílejme se se svými vizemi (například akcemi pro farníky nebo veřejnost) s ostatními ze společenství. Je to klíčové pro zdravou konfrontaci a zdokonalování daného nápadu. Delegace funkcí se pojí s formováním malých společenství – Mallon varuje před častým a chybným předsudkem, spočívajícím v představě, že hodnotná je pouze služba vykonávaná knězem. Duchovní správce by samozřejmě měl vědět o společenstvích, jež v rámci farnosti vznikají a působí, ale nemusí nutně stát v jejich čele. Svážeme-li se energií a volným časem kněze, život farnosti bude vždy omezený.

Přitom se máme držet zásady sloužit podle svých silných stránek (charismat). Aktivně se zapojujme v oblastech, která nám jsou blízká, kam se cítíme povolání, pro která máme obdarování, ať už je to účast ve společenství mladých, mužů, žen, seniorů, redakční rady Petrkličce, scholy či zdobení kostela anebo plánování farních akcí či akcí pro veřejnost. „Prvním krokem v předávání vize

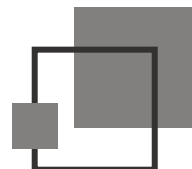
tedy je pochopit, co jsou vaše vlastní charismata,“ objasňuje Mallon. Po tomto zjištění má následovat sdílení s dalšími farníky a potvrzení, že jsem pro to či ono skutečně vhodný. Právě tento bod je v kontextu celé Mallonovy knihy zásadní – jakmile se všichni zapojíme do chodu farnosti způsobem, jenž je nám vlastní, obohatíme sebe i celé společenství, jež se stane kristovsky otevřenějším, a tím živějším a smysluplnějším.

Slavit veškeré úspěchy, být pohostinní a sdílní

Další hodnoty, o nichž kniha promlouvá, vyplývají z péče o samotné společenství. Máme se zvat mezi sebe a slavit veškeré úspěchy, třeba jen dílčí, například povede-li se nám úspěšně zorganizovat červnový Farní den anebo svatbu někoho z farníků. Takové oslavy, vysvětluje autor, průkazně působí jako prevence proti pocitu frustrace či vyhoření. Máme být vůči sobě pohostinní, zvláště k těm, kteří se ve farnosti nově objeví. V týdnu máme klást zvláštní důležitost neděli. A to nejen tím způsobem, že přijdeme na mši svatou, ale budeme (ve výše zmíněném duchu) opravdově účastni, budeme oslavovat Kristovo Vzkříšení a budeme se navzájem povzbuzovat a sdílet s radostmi, které nám život s Bohem přináší.

Ozvláštňovat mši svatou

Ve spojitosti se mší svatou Mallon rozebírá dvojí: hudbu a promluvu. Hudba má být povznášející. Nemáme vyřazovat staré (čili v našem případě varhanní doprovod a zpěvy z Kancionálu), ale citlivě přicházet s novými hudebními styly, a především mluvit i skrze hudbu srozumitelným jazykem. „Liturgická oslava musí mít misijní rozměr,“ domnívá se autor. Promluva se pak nevztahuje výhradně na knězovo kázání po evangeliu. Uvolněme prostor těm, kteří mají dar

jazyka a oslovování, i z řad laiků farnosti.

Aktivní účastí ke smyslu a plnosti

Čili jednoduše – buďme k sobě citlivější, láskyplnější a upřímnější. Vždyť naše malé církevní společenství může být v jistém ohledu tréninkovým hřištěm pro svět tam venku, mimo kostel a farní pozemky. Může přitahovat svou jinakostí a

prostředím, jež není možné vytvořit jen a pouze lidskými silami. Učme se od sebe a nebojme se dle svých možností zapojovat do dění farnosti. Protože tam, kde se spojí přinejmenším dva nebo tři, stane uprostřed sám živý Bůh a naplní nás i celé společenství svou silou a požeháním.

Martin

Oprava kostela svaté Markéty

V Moravských Knínicích již pátým rokem pokračují opravy kostela sv. Markéty. Místní klenot, jehož nejstarší gotická část zdobí obec už déle, jak šest století, prošel od roku 2019 rozsáhlou ozdravnou kúrou. Ač to nebylo na první pohled zcela zřejmé, kostel měl poměrně vážné problémy se statikou – zčásti degradovaná konstrukce krovu již nebyla schopna správně roznášet tíhu střechy a ve výsledku způsobovala rozvírání obvodových zdí. V uplynulých letech proto došlo nejprve k rozsáhlé opravě krovu spojené s výměnou střešní krytiny a ke statickému zajištění obvodových zdí, do nichž byly vkládány helikální výztuže. Následovala oprava helmice kostelní věže, cimbuří a postupná obnova fasády celého kostela. Zjara letošního roku byly opraveny římsy a nanесeny vrstvy nové omítky i na poslední (severní) zdi. Celý kostel se tak skví krásným smetanově bílým nátěrem. Tím však stavební práce neustaly. V kostelní věži, resp. v prostoru schodiště a zvonů, už byly strávené omítky. Kromě jejich obnovy tak byla ve spolupráci s památkáři naplánována i náročná oprava zastaralé elektroinstalace. Stará omítka byla otlučena, pro elektrické kabely, původně vedené podél obvodu schodiště, byla v kamenné zdi vysekána a provrtána (jádrovým vrtáním) svislá drážka přes všechna podlaží, která byla osazena bytelnou chráničkou. Následovaly naplánované úpravy elektroinstalace. Na samém konci září pak zedníci začali s nanášením nových omítek.

Plánované náklady na letošní etapu přesahují 830 tisíc Kč. Naštěstí i letos nás podpořilo zastupitelstvo Moravských Knínic schválením dotace ve výši 500 tis. Kč. Bez této doposud každoroční finanční podpory by nebylo možné opravu v takovémto rozsahu provést. Zbytek finančních prostředků bude nutné pokrýt z darů, které k 31. 8. dosahovaly 68 tis. Kč a vlastních zdrojů farnosti.

Letošní etapou bude hlavní fáze oprav knínického kostela ukončena. V menší míře však bude nutné investovat peníze a fyzickou práci i v budoucích letech. Holt, práce jak na kostele...

Stanislav Krčma

Přespávačka spolča mladých

Po několikaměsíční odmlce je tu opět hlášení o aktivitách spolča. Tak tedy ze soboty 17. června na neděli 18. se uskutečnilo již druhé přespávání spolča na faře tohoto roku. Od toho prvního se podstatně lišilo tím, že nám na procházce, kterou jsme program započali, nesněžilo. Teplé počasí nám také umožnilo strávit většinu sobotního odpoledne a večera v prostorách farní zahrady a orelského hřiště. Po již zmíněné procházce měl Martin připraveno povídání na téma Co je to krása? převážně z pohledu filosofů Kanta a Ingardena. Tento program byl velice živý, místy až hlučný, neboť některé názory myslitelů na to, co to vlastně krása je, v nás vyvolávaly nespočet otázek,

s jinými jsme si dovolili nesouhlasit, a všechno jsme to dávali hlasitě najevo. Namáhavou duševní činnost jsme vyvážili pohybovou aktivitou na hřišti. Hráli jsme vlajkovanou, což bylo v asi deseti lidech na docela velkém hřišti poměrně zajímavé, ale pak jsme si vzali míč a pustili se do nohejbalu. Hra se neobešla bez emocí, protože nám vznikly dvě názorové skupiny, jež se přely o způsob kopu do míče, zda placírkou, či špicí. Ale u následně uspořádaného táboráku se všechny rozepře zahladily společným opékáním špekáčků a hlavně zpěvem. Po setmění jsme se přesunuli na faru. Uspořádali jsme bouřlivý turnaj ve stolním fotbálku a následně jsme se přesunuli do klubovny ke zhlédnutí francouzské komedie Blbec k večeři. A to byla tečka za sobotním programem. Definitivní konec víkendové přespávačky učinila nedělní mše svatá v deset třicet.

Katolická charismatická konference 2023

Když mě Eva R. oslovila, abych napsala článek o Katolické charismatické konferenci (KCHK), upřímně, ráda jsem nebyla. Říkám si: „Kdy to budu psát? Vždyť mám tolik práce... Tak dobře no, tak si na to vzpomínání chvíli udělám...nejspíš v poslední den před odevzdáním, jak se znám ☺.“

Přemýšlela jsem nad tím, jak to pojmout, abych Vám tu necitovala celý několikastránkový průvodní letáček. Nebo nepřepisovala hodinové přednášky...(Mimo- chodem přednášky si můžete stáhnout za dobrovolný příspěvek z internetu na adrese <http://konference.cho.cz>)

Napadla mě otázka, kterou mi položila mně blízká osoba před prázdninami: „Co na té konferenci máš? Vždyť přece nesnášíš davy lidí, na přednáškách po obědě většinou usneš a téměř na všechno musíš čekat ve frontě (od jídla, WC po svaté přijímání).“ Ano, to je pravda, ale na KCHK se těším!

Těším se, až pojedu šalinou a kolem sebe uvidím převážně usměvavé tváře s oranžovými visačkami na krku.

Těším se, až mě u vchodu do BVV uvítají „pomeranče a citróni“ (organizátoři) písničkou.

Těším se na úžasné energizující zpívané chvály od Chapely.

Těším se, že budou mít naše děti svůj vlastní (a trochu i duchovní) program s úžasnými společníky „pomeranči“.

Těším se na čas, kdy se můžu plně věnovat svému vztahu s Bohem.

Těším se na kávu s přáteli o přestávce.

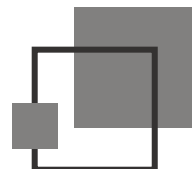
Těším se na Katku Lachmanovou a její humor.

Těším se na odpolední pohádku s dětmi a na zmrzlinu od Mary's Meals.

Těším se na svátosti a na přímlyvnou modlitbu.

Loučím se s Vámi částí textu písně Ješua: „Mého srdce král, krásou vyniká nad tisíc...“

Zuzka Jelínková

Dovolená rodin

Uprostřed malebných Jeseníků se rodiny našich farníků z Kuřimi scházejí, aby prožily jedinečné chvíle v objetí přírody. Pro ně nejsou tyto výlety pouhým únikem od každodennosti, ale spíše příležitostí ke sdílení smíchu, dobrodružství a nezapomenutelných okamžiků.

I tentokrát jsme společně prožili mnoho společných chvil při našich výletech do okolních kopců a lesů. Navštívili jsme poutní místo, kde Otec Jaroslav odsloužil mši svatou, a objevili jsme krásu Nyských jezer v Polsku. Celkově jsme spolu prožili mnoho krásných chvil, jak dospělí, tak i děti. Ty strávily noci v indiánském teepee, které si samy postavily. Za svitu plamenů z ohně jsme pak dlouho do noci zažívali společné okamžiky, které jsou nám všem nesmírně drahé.

Naše rodiny nacházejí radost a štěstí ve společných chvílích v přírodě, kde se spojujeme s Bohem a sebou navzájem.

Radek Drahovský

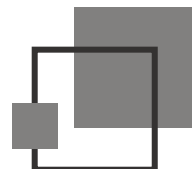
Svědectví ze Středozemě

Před námi se objevil velký problém. Prsten moci padl do špatných rukou a ani já, ani Aragorn, Gimli nebo Gandalf jsme nevěděli, co máme dělat. Dozvěděl jsem se, že skupinka dětí z kuřimské farnosti minulý rok pomohla dopadnout padoucha. Byla to naše jediná naděje, a tak jsem se za nimi společně s Aragornem, Gandalfem a Gimlim vydal. A pověst neklamala. Za pouhý jeden den nám pomohli prsten najít. Bohužel dříve, než se Gandalfovi podařilo prsten zničit, tak byl unesen.

Proto jsme požádali o další laskavost, a to, aby nám táborníci pomohli Gandalfa zachránit. Vydali jsme se až do nedalekého Čachnova. Čekalo tam na nás krásné tábořiště s chatičkami v kouzelné přírodě. Zabydleli jsme se, vyzdobili si chatičky a chvíli ještě společně čekali na Gimliho, který má krátké nohy a cesta mu trvala déle. Když jsme byli všichni, začali jsme se připravovat na náročný úkol. Během dne jsme využili čas i na společné hry, aktivity, každý si také mohl zkusit workshopy. Ty byly různorodé, od kreativních přes sportovní, hudební až po poznávací. Každý si mohl vybrat, co je mu blízké nebo si vyzkoušet něco nového. Šest rodů Trpaslíků, Hobitů, Kouzelníků, Lidí, Entů a také má rasa Elfů si vyrobilo své vlajky. Získávali jsme zkušenosti, zdokonalovali se v boji proti nepříteli a zlepšovali spolupráci mezi sebou.

Na táboře nás věrně doprovázely úžasné tety kuchařky Jana a Helenka a pomocný prapor Dan. Díky nim jsme měli plná břicha a i Gimli, který má nenasytný žaludek, vytříbený jazýček a pořád by něco jedl, byl nadmíru spokojen. Zavítal k nám i otec Jaroslav, díky kterému jsme měli možnost zažít dvě nádherné a nezapomenutelné

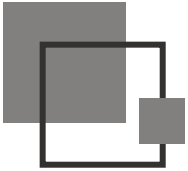
mše. První proběhla na louce po tmě, pod padajícími hvězdami a druhá mše svatá byla v lese mezi stromy.

Dostali jsme se až k Mordoru, kde jsme očekávali, že by Gandalf mohl být. Starý mudrc nás u brány přivítal a my se vydali na dlouhou cestu skrz Mordor. Díky zmapování terénu, šikovnosti a obratnosti každého jedince se nám podařilo Gandalfa najít. Abychom však skřety definitivně porazili, museli jsme se s nimi utkat v poslední velké bitvě. Všechny rody spojily své síly, společně jsme postavili velkou barikádu a skřety dobyli. Prsten byl zničen a my se mohli vrátit domů.

Už zde žijí téměř tři tisíce let a bylo mi ctí poznat tak odvážné a nadšené táborníky. Na každého z nich budu rád vzpomínat a snad se s nimi ještě někdy potkám..

Legolas

Farní pout' na Vranov aneb Vranovské kostelíčku, stojíš na pěkném kopečku

První zářijovou neděli jsme se opět po roce měli možnost jako farnost vypravit na poutní místo nejen našim domovům nejbližší – Vranov u Brna. Ač termínově netradiční (farnost byla v dalších zářijových víkendech organizačně zapojena do jiných akcí), průběh pouti byl již takový, jak ho 10 let známe.

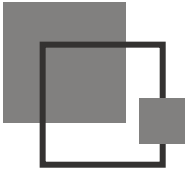
Knínický proud pěších účastníků vyrazil po cyklostezce ke kuřimskému kostelu již v 7 hodin ráno, aby mohl v 7:20 spolu s ostatními přijmout požehnání na svou přibližně desetakilometrovou cestu. Potom jsme pokračovali ulicemi Kuřimi. Naše skupinka se postupně rozrůstala o poutníky bydlící v horní části města, až na Záhoří dosáhla počtu asi 30 účastníků nejrůznějších věkových kategorií. Zde jsme také pouť oficiálně zahájili a za modlitby růžence se vydali po cyklostezce na Podlesí a dále po modré turistické značce. S následujícím kopcem i často obtížnějším terénem se statečně poprali všichni, včetně dvou nejmenších poutníků v kočárku a dvou čtyřnohých kamarádů. Pak už jen seběhnout k Lelkovadlu a vychutnat si zaslouženou svačinu i krátký odpočinek. Tam už nás od našeho cíle dělil jen poslední rovinatý úsek. Když jsme vyšli z lesa, otevřel se nám moc hezký výhled na kostel (píseň z titulku článku tedy nelže 😊). To už se ale blížila 11 hodina, takže rychle obléct kroj a doprovodit sošku Panny Marie průvodem do kostela, kde se všichni pěší i motorizovaní poutníci spojili ke slavení mše. Tu sloužil náš pan farář Jaroslav. Po skončení si přítomní mohli ještě nechat posvětit nejen upomínkové předměty, ale třeba i aktovky a další pomůcky pro začínající školní rok.

Myslím, že se nám všem na pouti podařilo vytvořit slavnostní atmosféru, pěkné společenství a načerpat síly do dalších dnů. Pokud se svou účastí váháte, zkuste to příští rok s námi. Stojí to za to!

PS: Velké díky patří Milanovi Císařovi a Hance Švábové. Ač se to možná nezdá, k organizaci a přípravě pouti je potřeba opravdu hodně času i energie.

Lucie Juračková, poutnice z Moravských Knínic

V horském ráji bez slunce

Už 8 let jezdíme, parta odvážných chlapů z naší farnosti, za dobrodružstvím a fyzickou výzvou do horských krajin. Letos jsme zamířili do západních Tater, známých jako Roháče, a měli jsme v plánu zdolat jejich vrcholy.

Nicméně příroda měla jiné plány. Studené větry a mrazivý déšť nás provázely od prvního vrcholu Lúčna a doprovodily nás až k dalším výšinám, včetně Rákoně. Tam jsme se rozhodli sejít zpět do údolí, zastavivše se na chvíli na Ťatliakově chatě, abychom nabrali sílu na zbytek cesty.

Nejvyšší vrcholy tentokrát zůstaly nedobyty, ale odcházíme s plánem. Rozhodli jsme se, že se na jaře vrátíme a znovu porovnáme síly s těmi ostrými vrcholky. Tentokrát snad bez ledového větru a deště.

Radek Drahovský

Medové dny

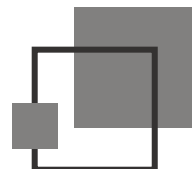
Již čtvrtým rokem měla naše farnost možnost se prezentovat na městské akci Medové dny a také ji využila. Kromě prodeje drobných výrobků, kterého se chopila Helenka střídavě se Simčou a Davidem, jsme opět díky Pavlovi Jurčkovi mohli poukázat na podporu léčby cystické fibrózy a prodat několik propagačních předmětů a říct lidem, o co se jedná. Řekla bych ale, že tahounem našeho stánkového tria byl právě stánek s občerstvením, kdy se kromě medovo-meduňkové limonády čepovalo i výborné medové pivo, které pro nás vždy speciálně na tento den vyrábí Marek Motyčka – ještě jednou velké díky. Milan točil jak o život a celá bečka byla zdárně vytočena až do konce. Na jídelním lístku se už standardně objevil párek v rohlíku a naše dva majstrštyky, a to hotdogy klasikář a zelňák s medovo-hořčičnou omáčkou. Kdo neví, o čem mluvím, může si už letos poznačit, že příští září má za úkol jít a okošťovat je. A až jste si naplnili hezky

bříška, jako sladkou tečku jste si u nás mohli dát domácího brumíčka nebo perníček, které pro nás vyrábí farnice z Lipůvky Janča Hromčíková. Výtěžek z akce byl za nás moc pěkný a předán otci Jaroslavovi, aby s ním naložil tam, kde je potřeba. Ještě bych jmenovitě chtěla poděkovat těm, kteří od brzkých ranních hodin až do večera chystali, obsluhovali a sklízeli a díky nim jsme se i letos mohli stát součástí krásného dne: Milan, Miluška, Adélka, Míša, Kuba a velký pracant Dominiček Císařovi, Helenka Šinkorová, Simča a Davídek Kučerovi, můj milý manžel Pavel a úplně největší díky patří našemu Jeníčkovi, který celý den zvládl úplně na jedničku, byl neskuptečně hodný a opět mi ukázal, že to, co se snažím dělat, má smysl, a že to jde, i když už jsem máma.

Lucie Sádlíková

Den národnostních menšin

Letos se konal jubilejní 10. ročník této oblíbené akce v našem městě. U zrodu byl tehdy otec Adam Malczynski spolu s maďarskou komunitou za velké podpory města Kuřim. Akce se ujala, tak nebyl důvod cokoli měnit.

Tento rok se zúčastnilo 10 menšin se svými pochutinami. Také již tradičně zde měli svůj stánek ZŠ „Jungmannka“ a „Tyršovka“ a boční stánek kuřimská firma TE Connectivity s aktivitami pro děti.

V úvodu akce všechny přivítali zástupci organizátorů, starosta města Drago Sukalovský a pan farář Jaroslav Filka. Dále následoval bohatý kulturní program, ve kterém vystoupily děti z kuřimských mateřských a základních škol, ZUŠ Kuřim, ukrajinský folklórní soubor Kupava a vrcholem akce byl koncert Ukulele orchestra jako Brno.

Souběžně s tímto probíhal i různorodý program v kostele a blízkém okolí. Lidé hojně využívali komentovanou prohlídku věže kostela se zvony s možností vystoupit až nahoru k ciferníku hodin. V kostele probíhaly komentované prohlídky a před kostelem byly stany, kde lidé mohli adorovat při hudbě, zajít si na přímlyvnou modlitbu, nebo jen tak volně posedět, dát si dobrou buchtu a povykládat. Letošní rok se farnost nově prezentovala rozdáváním perníčků na nádvoří zámku s osobní pozvánkou právě ke kostelu a na prohlídky.

Pěkné počasí, výborná jídla, hudba, tombola a hlavně mnoho spokojených lidí z Kuřimi i okolí takže akce se opět vydařila a můžeme se těšit zase příští rok.

Závěrem chci poděkovat všem farníkům, kteří jakýmkoliv způsobem pomohli s přípravou, průběhem akce a poté i s úklidem. Speciální poděkování posílám do komunity Emmanuel za jejich výraznou aktivitu.

Milan Císař

Vy jste Božím „TED“

svěží rubrika (nejen) pro mladé

Studium mě dovedlo ke kladení si více otázek ve věcech víry

Rozhovory s mladými o studiu a dospívající víře

Rubrika „Ted“ v tomto roce čtenářům postupně nabídne rozhovory se čtyřmi mladými studenty různé zkušenosti dospívání a rozmanitého studijního zaměření. Snad rozhovory dokážou objasnit nejasné a přimět k novému pohledu na zřejmé.

Nejdříve se prosím čtenářům krátce představ. Odkud jsi, jaké jsou tvé kořeny a co studuješ?

Jsem Linda Komárková, je mi dvacet a mým bydlištěm je Rudice, malebná vesnice v srdci Moravského krasu. Ale v posledních letech trávím většinu času v Brně, kde žiju i studuju. Brno je také mým rodným městem, kde jsem do 11 let vyrůstala, tudíž je to také část mého „doma“. Studuju dějiny umění na brněnské Masarykově univerzitě.

Rovnou prozrad', v jaké lukrativní oblasti si trávila poslední rok svého života?

Poslední rok jsem studijně působila v Arménii, přesněji v Jerevanu, arménském hlavním městě. Tudíž se dá říct, že v rámci oboru se specializuji na arménské středověké umění. Kvůli čemuž se například učím arménsky.

Jaká místa v Arménii doporučuješ navštívit, kdybychom se tam náhodou ocitli?

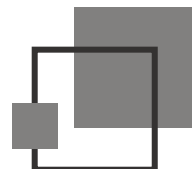
Hodně záleží, co si od ní slibujete. Je to země pro dobrodruhy, její možnosti jsou velmi rozmanité. Pokud se bavíme o něčem opravdu světově unikátním, vřele doporučuju kláštery Sanahin, Haghpat, Tatev a Kobayr, které vás všechny, ať chcete nebo ne, jako diváky oklamou. Ty stavby jsou neuvěřitelné – uvědomte si, že mnohé z nich jsou postavené v 5. století, kdy se na našem území stavěli nanejvýš dřevěné chatrče. Tyto stavby vás nadchnou a přesvědčí. Světově unikátní je také dialog těchto staveb s krajinou. Harmonickým vztahem stavby a krajiny povýšili tehdejší architekti tyto památky na ještě pozoruhodnější úroveň.

Můžeš blíže přiblížit jaký je v současnosti tvůj vztah k víře, Bohu či církvi?

Jsem členkou římskokatolické církve. Můj vztah k církvi se ovšem výrazně oddálil, zvláště v průběhu posledního roku v Arménii, shodou okolností první zemi, která přijala křesťanství za své oficiální náboženství. Během pobytu jsem neměla příležitost být v kontaktu s katolickou církví, v Arménii totiž dominuje místní Arménská apoštolská církev. Ta funguje dost podobně jako pravoslavná církev v Rusku – velkou roli hrají oligarchické praktiky a vzájemné ovlivňování církve a politiky. Což mi dost vadilo a odradilo mě to. A následkem toho oddálilo od církvi obecně. Na druhou stranu se ale skrze těžkou životní situaci, jež mě v Arménii potkala, můj vztah k Bohu zintenzivnil.

Můžeš blíže přiblížit období, ve kterém jsi našla svou vlastní víru, kdy a jakým způsobem jsi přešla z víry dětské do víry mladého dospělého člověka?

Myslím, že u odpovědi na následující otázku je zapotřebí zdůraznit následující: vyrůstala jsem v katolické víře a v každotýdenním chození do kostela. Když mi bylo 11 nebo

12 let, přestala jsem – toto období trvalo asi rok. Pak jsem se k víře postupně vracela a právě tehdy, když jsem znovuobjevovala víru, možná nastal nějaký zlom v mém prožívání víry.

Společně jsme studovali na Biskupském gymnáziu v Brně. Ovlivnilo tě nějak zásadně ve vztahu k Bohu tamní prostředí?

Určitě mě ovlivňovalo. Ukázalo mi zajímavou plejádu, širokou paletu věřících. Každý žije víru jinak, a to jsem se naučila právě tam. Ukázalo mi, že neexistuje jeden univerzální narativ dobrého katolíka.

Čím si myslíš, že se vyznačuje (bud' obecně nebo pro tebe konkrétně) víra mladých? Co je na ní specifické a čím může být přínosná společnosti?

Určitě kladením otázek. Otázky, které si klademe jako malí a mladí, jsou často objevovacího rázu. Snažíme se poznat rozsah a dosah určitého, a to i ve věcech víry. Takové kladení otázek nás směřuje za hranice, pomáhá nám (znovu)objevovat nové možnosti. Dospělý člověk je už ukotvený, hranice má jasně stanovené. Mladý člověk tedy může napomocť rozvoji, novému náhledu na věci.

Jaké formy duchovního trávení času využíváš nejčastěji a jaké máš nejradši? Myslím tím například různé způsoby modlitby, slavení mše svaté, trávení času ve společenství apod.

Určitě mám raději společné prožívání víry. Mám ráda, když je prostor nebo časový rámeček jasně ohraničen. V tom smyslu, že mám ráda soukromou modlitbu, ale třeba v průběhu mše nebo adorace. Dost si užívám zpěvy scholy, především různých moderních adaptací duchovních písní. Taková forma modlitby mi přijde energizující.

A jak vnímáš prožívaný čas ve společenství?

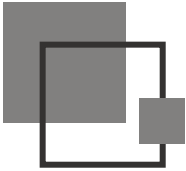
Jednoznačně preferuju aktivity směřující spíše ke sdílení a diskusi než pasivnímu přijímání.

Jakým způsobem pociťuješ víru skrze své studium? Když jdeš třeba na mši svatou, promítá se ti do tvého prožívání této slavnosti architektura a výbava kostela?

Řekla bych, že mám tyto dvě oblasti striktně oddělené. Ale v širší rovině je to debata, která rozhodně přesahuje rozsah tohoto rozhovoru. Ve zkratce polemika o roli a funkci výzdoby kostela (či jiných prostor) se mezi ikonoklasty a ikonoduly odehrává už po staletí (*ikonoklasmus neboli obrazoborectví – hnutí snažící se odstranit náboženské obrazy; ikonodulie – pojem označující praxi uctívání obrazů svatých, pozn. red.*). Pro mě osobně jsou to dva odlišné zážitky a prožitky – víra a umění. Ještě jiný prožitek vnímám při návštěvě stavby jakožto student dějin umění. Skrze umění si dokážu představit přiblížení se Bohu, ale něco takového vnímám více skrze abstraktní obrazy, než díla tradiční (např. ikony).

Jak jako kunsthistorička vnímáš výzdobu, sochy a obrazy v kostelích ve spojení s vírou konkrétněji? Čím jsou pro tebe architektonické symboly? Prostředkem, jakým se dostat k Bohu, nebo zpodobněním monumentality a krásy?

Vezmu to širěji: baroko se snažilo o to, aby poutník při vstupu cítil božskost

a majestátnost. To dodnes mnohde hraje velkou roli. Do jisté míry je tento efekt zamýšlen v každém chrámu s výzdobou. Dnes mi přijde, že většina uměleckého vybavení kostela (postranní oltáře nebo malby) ztrácí svou funkci. Aktivně, avšak selektivně jej využíváme pouze při křížové cestě. Jako studentka dějin umění ale nepochybuji, že existuje celá řada ikon a obrazů, umožňující dovést člověka až k jakémusi druhu kontemplance. Díla, která donutí zastavit, anebo působí přecházení zraku. V dnešních novostavbách je situace jiná. Ještě v secesi se sem tam objevoval konkrétní motiv, třeba ozdobné květiny, dnes už takové prvky chybí. Mluvíme o abstraktním nebo nonfigurálním umění. Stačí se podívat třeba na nový brněnský kostel Marie Restituty v Lesné. Můžeme se tázat, zda se také mění prožívání katolické víry, anebo pouze architektura.

Jakým způsobem mluvíš se svými spolužáky o víře, když na to přijde řeč?

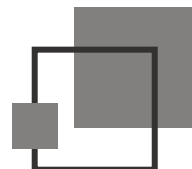
Zajímavá otázka vzhledem k tomu, že drtivá většina mého studia se bezprostředně týká sakrálních staveb a umění. A tudíž o náboženství hovoříme prakticky neustále. Často mluvíme o náboženství, ale málokdy o víře. Když už ano, tak skoro až z jakéhosi vědeckého, exaktního hlediska. Úplně tu chybí osobní prožívání spojené s vírou. V čemž mám možná oproti svým spolužákům výhodu. Víím, že to úplně není odpověď na tvou otázku. Když už na to přijde, myslím, že se vrátíme k naší debatě ohledně otázek. Otázky, které si při studiu obvykle klademe, jsou vysvětlující. Jakmile narazíme na nějakou otázku ptající se na prožívání víry, je to otázka hraniční, přesahující horizont.

Jak tě tak poslouchám, napadá mě, jestli tedy při vašem studijním zaměření výrazně nechybí rozměr víry, toho osobního prožitku vztahu s Bohem. Protože pokud napříč historií vždy patřilo prožívání víry k vnímání umění a nyní takový rozměr chybí, neumenšuje to kvality současného oboru dějin umění?

Těžko říct. Je to obor poměrně dost exaktní. Často se třeba bavíme o funkci konkrétního uměleckého artefaktu. A v ten moment zajisté chybí nějaký „náboženský“ rozměr vnímání. Nezasvěcený pohled může být při studiu a zkoumání ovšem přínosem. Stalo se u nás na oboru zvykem, že každý rok chodíme na pochod – pěšky se dostáváme na určitá umělecky atraktivní místa a snažíme se prostřednictvím tohoto prožitku simulovat prožívání kupříkladu středověkých lidí, kteří chodili na poutě. To, co provozujeme, ovšem nejsou poutě, ale pochody. Čili přiznaně zde absentuje duchovní rovina. Což ale úplně nesnižuje význam takového počínání. Protože i ve středověku ti, kteří poutě chodili, k tomu přistupovali často pragmaticky a až matematicky. Zabil jsem bratra, a tak ji tedy půjdu. Nebo někdo bohatý byl příliš líný nebo starý na to, aby pouť podstoupil, a tak zaplatil někomu chudému, aby pouť podstoupil za něj. Můžeme očekávat, že při těchto případech skutečně nešlo o duchovní prožitek. Takže tyto naše pochody jistě i v tomto ohledu určitý smysl mají. Zároveň jsem ale přesvědčena, že při skutečně duchovním prožívání takové pouti bychom získali naprosto odlišná data, než jaká dostaneme z těchto našich pochodů.

Jakým způsobem tedy nahlížíte na náboženství nebo církev? Je to jenom nějaký rámeček, historický fakt, v rámci kterého se pohybujete?

Ano. Je to nutnost exaktnosti.

Jak vnímáš spojení víry a tvého studijního zaměření? V čem tě podporuje, kde vidíš případné rozepře?

Mezi studiem a vírou rozepře asi nevidím, mezi studiem a církví ano. Vzhledem k mému oboru nahlížím do církevních dějin. A jistá poznání jsou nepříjemná a mění můj pohled na církev. Na druhou stranu mě mé studium utvrzuje v tom, že církev je naprosto geniální institucí, schopnou přežít celá staletí.

Co je pro tebe osobně církev?

V tuto chvíli ji vnímám jako společenský orgán. Už ne tolik jako společenství. Hraje v tom roli můj náhled do dějin církve, že často měla značnější roli výkonná funkce nad funkcí sdružovací. Funkci sdružovací obdivuji kupříkladu v raných dějinách církve.

Dá se přiblížit, v čem především ovlivnilo tvé studium tvou osobní víru?

Donutilo mě klást si víc otázek.

Díky za rozhovor.

Martin

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

Z minulého rozhovoru vzpomeňme tipy od Davida: doporučuje knížku Tolstého **Vzkříšení** a film o všestranném intelektuálovi a filantropovi **Albertu Schweitzerovi**.

Kniha: Jacques Philippe Vnitřní svoboda (Síla víry, naděje, lásky)

Jacques Philippe žije ve Francii, je knězem a členem komunity blahoslavenství. Nyní je těžištěm jeho práce dávání duchovních cvičení. Letos byl také hlavním hostem Katolické charismatické konference v Brně.

Dá se říci, že ve své knize jde na hlubinu a kořen tématu, kterým je vnitřní svoboda člověka. Provádí čtenáře tématy, jako je přijetí sebe i bližních, přijetí utrpení. Poukazuje na potřebu nežít v minulosti ani se neupínat na lepší budoucnost, ale žít přítomný okamžik. Přibližuje čtenáři působení víry, naděje a lásky v jeho životě, které nás vedou k nezištné Boží lásce. Poukazuje na pasti, které mohou člověka spoutávat, jako je identita ve schopnostech, majetku, postavení, zákonictví. Vede čtenáře k duchovní chudobě a schopnosti zdarma dávat a zdarma dostávat. Autor, je vystudovaný matematik, a to je znát i na jeho knize. Kniha, i když je o duchovních tématech tak je čtenáři dobře srozumitelná a kapitoly na sebe logicky navazují. A pomáhá čtenáři v reálných příkladech pochopit jeho nitro i duchovní život.

Jana

Pozvánky a akce

- 4. 11. 2023 Oblastní setkání charismatické obnovy, Brno, Grohova 14/16
- 11. 11. 2023 Martinské hody v Moravských Knínicích
- 26. 11. 2023 Charitativní jarmark v České
- 3. 12. 2023 Mikuláš v kostele
- 18. 12. 2023 koncert kapely Vox Gürecu

PETRKLÍČ - 18. ročník, číslo 3/2023, datum vydání 15.10.2023.
Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi, Křížkovského 55, 664 34 Kuřim.
E-mail: petrklc.kurim@gmail.com
Webové stránky: <http://www.farakurim.cz/petrklc/archiv>
Fotogalerie farnosti: <http://www.farakurim.cz/fotogalerie>
Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka,
Mirek Strašák, Martin Strašák.
Obálka: Bára Polášková.
Uzávěrka příštího čísla je 2.12.2023.
Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátit a upravovat.
Tisk: Tiskárna Macek, Jablonec nad Nisou.
NEPRODEJNÉ.